

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Zbyňka Poledny, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, proti kárně obviněnému: **Mgr. Martin Tunkl, soudní exekutor** Exekutorský úřad Plzeň - město, se sídlem Plzeň, Palackého nám. 28, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudního exekutora ze dne 22. 10. 2018, č. j. MSP-381/2018-OSD-SEU/9,

t a k t o :

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

Mgr. Martin Tunkl, soudní exekutor
Exekutorský úřad Plzeň - město
se sídlem Plzeň, Palackého nám. 28

s e z p r o š ť u j e

kárné žaloby pro kárné provinění podle ust. § 116 odst. 5 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, spočívající v tom, že:

1) v řízení vedeném pod sp. zn. 094 EX 21343/08 jeho zaměstnankyně L. V., administrativní pracovnice, nepředložila soudnímu exekutorovi k rozhodnutí návrh nezletilé oprávněné K. M., zastoupené matkou I. M., na zastavení exekuce ze dne 28. 5. 2010, který byl do Exekutorského úřadu Plzeň - město doručen dne 9. 6. 2010 přípisem Okresního soudu Praha - západ, přičemž soudní exekutor v daném exekučním řízení nezajistil dostatečnou procesní kontrolu spisu a celého exekučního řízení, když nezjistil, že oprávněná podala návrh na zastavení exekuce, v důsledku čehož se s tímto návrhem bez vážného důvodu řádně procesně nevypořádal dle ust. § 55 odst. 3 exekučního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a to až do 25. 6. 2018, kdy soudní exekutor vydal usnesení o zastavení exekuce č. j. 094 EX 21343/08 – 114,

t e d y

závažně porušil povinnosti stanovené v ust. § 13 odst. 1, ust. § 55 odst. 3 exekučního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, resp. § 268 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s ust. § 52 exekučního řádu, ust. § 46 odst. 1 exekučního

řádu a čl. 5 a čl. 11 odst. 3 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů (usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006),

2) v řízení vedeném pod sp. zn. 094 EX 21343/08 jeho zaměstnankyně L. V., administrativní pracovnice, nepředložila soudnímu exekutorovi k rozhodnutí návrh právní zástupkyně oprávněné K. M. JUDr. Heleny Dvorné na zastavení exekuce ze dne 6. 7. 2014, který byl do Exekutorského úřadu Plzeň - město doručen dne 7. 7. 2014, přičemž soudní exekutor v daném exekučním řízení nezajistil dostatečnou procesní kontrolu spisu a celého exekučního řízení, když nezjistil, že oprávněná podala návrh na zastavení exekuce, v důsledku čehož se s tímto návrhem bez vážného důvodu řádně procesně nevypořádal dle ust. § 55 odst. 4 exekučního řádu, ve znění do 30. 6. 2015, a to až do 25. 6. 2018, kdy soudní exekutor vydal usnesení o zastavení exekuce č. j. 094 EX 21343/08-114,

t e d y

závažně porušil povinnosti stanovené v ust. § 13 odst. 1, ust. § 55 odst. 4 exekučního řádu, ve znění do 30. 6. 2015, resp. § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř., ve spojení s ust. § 52 exekučního řádu, ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu a čl. 5 a 11 odst. 3 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů (usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006).

nebot' skutky nejsou kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í

[1] Kárný žalobce podal kárnou žalobu na základě skutečností zjištěných při výkonu státního dohledu, který zahájil ve smyslu § 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), na základě stížnosti povinného (pana V. M.) na postup kárně obviněného v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 094 EX 21343/08. Z exekučního spisu kárný žalobce zjistil, že k nařízení exekuce na vymožení dlužného výživného a běžného výživného pro nezletilou K. M. došlo usnesením Okresního soudu Praha - západ ze dne 18. 11. 2008, č. j. 13 Nc 8069/2008 – 16, které nabylo právní moci dne 29. 1. 2009. Dne 9. 6. 2010 byl do exekutorského úřadu kárně obviněného doručen přípis uvedeného soudu, jímž mu byl postoupen návrh matky oprávněné na zastavení exekuce ze dne 28. 5. 2010, odůvodněný uhrazením dlužného výživného a dohodou s povinným na hrazení běžného výživného. Chybou administrativní pracovnice, paní L. V., však nedošlo k předložení návrhu kárně obviněnému k rozhodnutí a nadále pokračovala komunikace s matkou oprávněné, a to v souvislosti s otázkou uhrazeného výživného pro účely rozhodnutí o nákladech řízení. Kárně obviněný rovněž vydal usnesení ze dne 2. 7. 2010, č. j. 094 EX 21343/08 – 23, jímž vyzval povinného, aby se vyjádřil k návrhu matky oprávněné na zastavení exekuce. Dále přípisem ze dne 20. 8. 2010 požádal matku oprávněnou o sdělení částky uhrazené na běžném výživném za dobu trvání exekuce, na který jmenovaná reagovala dopisem ze dne 1. 9. 2010. Následně soudní exekutor vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 2. 11. 2010, č. j. 094 EX 21343/08 – 27.

[2] Kárný žalobce dále zdůraznil, že přes shora uvedený průběh kárně obviněný dne 25. 6. 2014 požádal právní zástupkyni matky oprávněné o sdělení, zda povinný dluží oprávněné nějakou finanční částku. Tato přípisem ze dne 6. 7. 2014 uvedla, že oprávněná již nic nepožaduje a žádá o ukončení exekuce. S ohledem na mezitímní dosažení zletilosti oprávněnou, byla posléze právní zástupkyně, JUDr. Helena Dvorná, zaměstnanci kárně obviněného nesprávně vyzvána

pokračování

k doložení plné moci k zastupování oprávněně, spolu s žádostí o sdělení přesných úhrad ze strany povinného. Právní zástupkyně na přípis, ani při jeho opakovaném zaslání nereagovala, proto se kárně obviněný obrátil přímo na oprávněnou, která mu informaci o výši úhrad výživného sdělila dopisem ze dne 8. 12. 2014. Na základě těchto údajů vydal kárně obviněný další příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 15. 12. 2014, č. j. 094 EX 21343/08 – 051. Kárný žalobce akcentoval, že administrativní pracovnice opětovně nepředložila kárně obviněnému návrh na zastavení exekuce k rozhodnutí.

[3] Na základě uvedeného byl kárně obviněný vyzván k vyjádření ke zjištěným skutečnostem. Přípisem ze dne 25. 6. 2018 kárně obviněný sdělil, že stížnost povinného považuje za důvodnou, přičemž shora předestřený skutkový stav nijak nerozporoval. Zdůraznil, že v důsledku administrativních pochybení se exekuční řízení i přes podané návrhy na jeho zastavení jeví jako aktivní, systém využívaný kárně obviněným vykazoval neuhrazenou pohledávku a průběžně byly realizovány součinnosti za účelem zjištění možných majetkových hodnot povinného a možného provedení exekuce. Díky tomu byl následně zjištěn jeho příjem a v období od 14. 3. 2017 do 13. 6. 2018 průběžně sražena ze mzdy částka činící v souhrnu 359.180 Kč. Doplnil, že v rámci tohoto provádění exekuce docházelo k průběžnému vyplácení vymoženého plnění, po odečtení poměrné části nákladů exekuce, na účet právní zástupkyně.

[4] Kárný žalobce zhodnotil, že exekuční spis dokládá, že kárně obviněný o návrhu na zastavení exekuce ze dne 28. 5. 2010, respektive 6. 7. 2014 věděl, když svým podpisem v průběhu exekučního řízení stvrdil řadu, kárnou žalobou specifikovaných, dokumentů. Uvedené úkony podle kárného žalobce dokládají, že kárně obviněný s exekučním spisem pracoval, a tudíž měl a mohl sám jeho kontrolou zjistit, jaká podání byla do spisu doručena. Skutečnost, že se s návrhy oprávněně na zastavení exekuce nevypořádal, prokazuje, že v daném exekučním řízení nezajistil dostatečnou kontrolu nad činností svých zaměstnanců a nad vedením řízení. Případem se začal osobně zabývat až na základě výzvy Ministerstva spravedlnosti k vyjádření ke zjištěným skutečnostem, tj. dne 12. 6. 2018. Kárný žalobce poukázal na další vývoj, kdy kárně obviněný následně zrušil usnesením exekuční příkazy a dne 25. 6. 2018 vydal usnesení č. j. 094 EX 21343/08 – 114, jímž exekuci zastavil a současně se vzdal práva na náhradu nákladů exekuce. Dále povinnému písemně vyjádřil omluvu a po zaslání čísla účtu jmenovanému dne 29. 6. 2018 zaslal celkovou částku sraženu ze mzdy ve výši 359.180 Kč.

[5] V souhrnu uvedených skutečností kárný žalobce konstatoval, že kárně obviněný v rozporu s § 13 odst. 1 exekučního řádu nezajistil řádnou kontrolu nad činností svých zaměstnanců, konkrétně administrativní pracovnice L. V., v důsledku čehož došlo k porušení § 55 exekučního řádu, když se kárně obviněný řádně a včas procesně nevypořádal s návrhy oprávněně na zastavení exekuce. S odkazem na čl. 11 odst. 3 usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006, kterým byl přijat stavovský předpis, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů (dále jen „Pravidla“), kárný žalobce zdůraznil, že řídicí povinnost soudního exekutora ve smyslu § 13 odst. 1 exekučního řádu v sobě zahrnuje též povinnost kontroly zaměstnanců. V této souvislosti odkázal rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 15 Kse 7/2014 – 130, a ze dne 26. 6. 2018, č. j. 15 Kse 1/2017 – 36.

[6] S odkazem na § 55 odst. 3 exekučního řádu, ve znění do 31. 12. 2012, kárný žalobce dále konstatoval, že při povědomí kárně obviněného o návrhu oprávněně na zastavení exekuce představovala výzva povinnému k vyjádření souhlasu s předmětným návrhem neúčelný úkon. Kárně obviněný měl podle kárného žalobce postupovat současně dle § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Důvodnost kárné žaloby žalobce dále opřel o rozhodnutí kárného senátu Kárné komise Exekutorské komory ČR č. j. KŽ 1/2015 – 32, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

25. 10. 2011, č. j. 14 Kse 7/2011 – 56, a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. 20 Cdo 1757/2009. Kárný žalobce uzavřel, že v naznačených průtazích s vyřízením návrhů na zastavení exekuce současně spatřuje porušení § 46 odst. 1 exekučního řádu, stanovující povinnost postupovat v exekuci rychle, účelně a dbát ochrany práv účastníků řízení i třetích osob. Takto však kárně obviněný nepostupoval, v důsledku čehož bylo povinnému ze mzdy sraženo celkově 359.180 Kč a v exekuci bylo pokračováno po dobu 8 let. Svě pochybení konečně kárně obviněný uznal i ve svém vyjádření.

[7] Kárně obviněný ve svém vyjádření ke kárné žalobě ze dne 17. 12. 2018, v souladu se svým dřívějším vyjádřením ze dne 25. 6. 2018 uvedeným shora, sdělil, že nerozporuje pochybení zaměstnankyně L. V. v podobě nepředložení návrhu na zastavení exekuce ze dne 28. 5. 2010, respektive 6. 7. 2014, avšak s porušením § 13 odst. 1 exekučního řádu nesouhlasí. V souladu s citovaným ustanovením, čl. 11 odst. 3 Pravidel i judikaturou zdejšího soudu kárně obviněný pověřil úkony v předmětném exekučním řízení svou zaměstnankyni L. V., jež je osobou odpovědnou a kvalifikovanou, která se dříve jiných pochybení nedopustila. Její nynější zanedbání tedy představuje ojedinělý excés. Všichni zaměstnanci kárně obviněného, včetně jmenované, jsou minimálně jednou za šest měsíců odborně proškolení, a je jim proto známo jak s podáními účastníků nakládat. K tvrzení kárného žalobce o práci kárně obviněného se spisem, kdy tak musel mít údajně povědomí o podáních v něm obsažených, uvedl, že většina z odkazovaných přípisů byla vyhotovena pověřeným zaměstnancem, kdy kárně obviněný pouze zkontroloval obsah a správnost listiny a tuto podepsal. Zopakoval, že za situace, kdy se spis jevil v systému aktivní, nebyl dán důvod, aby provedl podrobnou kontrolu listinného spisu, včetně obsahu všech podání. Při množství listin, které denně podepisuje je podle kárně obviněného nemožné provádět fyzickou kontrolu souvisejících listinných spisů a je tak kontrolován hlavně stav elektronického spisu.

[8] Z hlediska postupu po zjištění projednávaného pochybení kárně obviněný poukázal na kroky učiněné ke sjednání nápravy, dále zavedení nových opatření v podobě dvojí kontroly příchozí pošty a finanční postih dotčené zaměstnankyně. Akcentoval, že povinnému byla bezodkladně vrácena stržená částka, přičemž kárně obviněný se vzdal jakýchkoliv nároků na náhradu nákladů exekuce a povinnému se za pochybení omluvil. Rovněž byl a je připraven k náhradě případné škody. Při odkazu na statistiku podání doručených jeho exekutorskému úřadu za roky 2017 a 2018, dosahující obdobného množství jako v předchozích letech, kárně obviněný zopakoval, že projednávaný případ je ojedinělým excésem, kdy selhání lidského faktoru nelze ani sebepečlivější kontrolou zcela předejít. Bezproblémovost chodu exekutorského úřadu přitom dokládají předložené protokoly o výsledcích kontrol provedených v rámci státního dohledu, při nichž nebyla shledána žádná závada tohoto typu, ani žádné jiné podstatné pochybení. Kárně obviněný tedy vytvořil ve svém úřadu fungující systém a splnil tak povinnost ve smyslu § 13 odst. 1 exekučního řádu.

[9] Za nedůvodné rovněž označil i tvrzení kárného žalobce o neúčelnosti postupu po podání návrhu na zastavení exekuce, když dané úkony byly v souladu se zákonem. Z přípisu matky oprávněné vyplývá, že po nařízení exekuce byly platby výživného prováděny k jejím rukám, nikoli prostřednictvím kárně obviněného, kterému tedy nemohla být známa výše vymožené částky, a nebylo proto možné určit výši nákladů exekuce. V kontextu § 55a exekučního řádu, ve znění do 30. 6. 2015, tak kroky zaměstnanců logicky směřovaly k vyčíslení těchto nákladů. Za neúčelnou není možné označit ani výzvu povinnému k vyjádření souhlasu s návrhem na zastavení exekuce, neboť šlo o realizaci povinnosti ve smyslu § 46 odst. 1 exekučního řádu, respektive § 55 odst. 2 téhož zákona. Ve vztahu ke srážkám ze mzdy povinného, v období března 2017 až června 2018, kárně obviněný doplnil, že přes tvrzenou dohodu povinného s matkou oprávněné jmenované po dobu cca 15 měsíců nevznesl námitku na neoprávněnost srážek.

pokračování

Neučinila tak ani právní zástupkyně oprávněně, která přes žádost o zastavení exekuce příslušné částky průběžně přijímala. Chování účastníků exekuce tedy napovídalo spíše tomu, že jsou s dalším prováděním exekuce zcela srozuměni.

[10] Kárně obviněný uzavřel, že individuální pochybení nemůže být kárným proviněním, jestliže není projevem širšího systematického pochybení na straně exekutora (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2018, č. j. 14 Kse 2/2017 – 108, ze dne 8. 9. 2014, č. j. 14 Kse 7/2013 – 67, a ze dne 13. 1. 2014, č. j. 14 Kse 1/2013 – 119). Vytýkaný skutek proto není kárným proviněním, přičemž označení jednání za závažné kárné provinění není ze strany kárného žalobce dostatečně odůvodněno. Závěrem svého vyjádření vznesl kárně obviněný domněnku překročení tříleté objektivní lhůty pro podání kárné žaloby ve smyslu § 117 exekučního řádu.

[11] Ústní jednání ve věci proběhlo dne 15. 1. 2019 za přítomnosti kárně obviněného a zástupkyň kárného žalobce.

[12] Dříve než zdejší soud mohl přistoupit k posouzení otázky, zda jednání kárně obviněného představuje kárným žalobcem vytýkaný kárný delikt, musel se vypořádat s tvrzením kárně obviněného o možné prekluzi kárné odpovědnosti podle § 117 odst. 3 exekučního zákona. K této skutečnosti by Nejvyšší správní soud byl povinen přihlídnout i z úřední povinnosti. Zdejší soud nicméně dospěl k závěru, že navzdory skutečnosti, že k posuzovanému jednání došlo již v roce 2010, respektive 2014, nebyla tříletá objektivní lhůta pro podání kárné žaloby překročena. Je tomu tak z důvodu, že k zániku protiprávního stavu, vyvolanému nevypořádáním návrhů na zastavení exekuce, došlo až usnesením ze dne 25. 6. 2018, č. j. 094 EX 21343/08 – 114, o čemž není mezi stranami sporu. Běh předmětné lhůty je tedy nutné počítat až od právní moci tohoto usnesení, přičemž k podání kárné žaloby došlo dne 13. 11. 2018. Kárná žaloba tedy byla podána v zákonem stanovené lhůtě. Zdejší soud proto přistoupil k posouzení otázky její důvodnosti.

[13] Úvodem považuje zdejší soud za potřebné poukázat na skutečnost, že kárná žaloba nebyla kárným žalobcem formulována zcela jednoznačným způsobem, neboť z ní nebylo s určitostí seznatelné, zda kárně obviněnému vytýká odpovědnost za selhání jeho pracovníce, nedostatečné zajištění kontroly spisu, nebo samotné opomenutí rozhodnout o předložených návrzích na zastavení exekuce. V rámci ústního jednání bylo ze strany zástupkyň kárného žalobce upřesněno, že žalován je ve výsledku nedostatek kontrolní činnosti, pokud jde o průběh exekuce v konkrétním spise. V této souvislosti je vhodné konstatovat, že kárný žalobce takto vymezený skutek poněkud nepřiléhavě subsumoval pod ustanovení § 116 odst. 5 písm. a) exekučního řádu, ačkoliv Nejvyšší správní soud považuje za odpovídající spíše § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, případně § 116 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Tato skutečnost nicméně nebrání projednání věci samé, neboť právní kvalifikaci může učinit sám Nejvyšší správní soud, když podstatným je vymezení žalovaného skutku.

[14] S ohledem na kárným žalobcem vytýkané jednání, považuje Nejvyšší správní soud dále za potřebné zopakovat, že skutkový stav není mezi stranami sporným. Kárně obviněný tedy nepopírá, že v rámci exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 094 EX 21343/08 došlo k pochybení v podobě nevypořádání návrhu na zastavení exekuce ze dne 28. 5. 2010, respektive ze dne 6. 7. 2014. Za rozhodnou tak zdejší soud považuje otázku, zda vzhledem ke všem okolnostem projednávaného případu dosáhla předmětná pochybení intenzity kárného provinění, respektive závažného kárného provinění, jak tvrdí kárný žalobce.

[15] Při posuzování této otázky Nejvyšší správní soud přihlédl na straně jedné ke kárným žalobcem zdůrazněné délce trvání protiprávního stavu, tj. trvání exekučního řízení navzdory návrhu matky oprávněné, respektive právní zástupkyně oprávněné na jeho zastavení. První návrh obdržel exekutorský úřad kárně obviněného dne 9. 6. 2010, druhý dne 7. 7. 2014. K vydání usnesení č. j. 094 EX 21343/08 – 114, jímž bylo exekuční řízení zastaveno, došlo dne 25. 6. 2018. Kárně obviněný tedy vedl exekuční řízení v důsledku vytykaných pochybení o zhruba 8 let, respektive 4 roky déle, než v případě reflektování zmíněných návrhů. Nejvyšší správní soud přihlédl též ke skutečnosti, že v důsledku včasného nezastavení exekučního řízení došlo v období března 2017 - června 2018 ke srážkám ze mzdy povinného v celkové výši 359.180 Kč.

[16] Oproti době trvání exekučního řízení v rozporu s návrhy na jeho zastavení a realizovaným srážkám ze mzdy povinného však Nejvyšší správní soud seznal, že na straně kárně obviněného existuje celá řada okolností, které intenzitu jeho pochybení významně snižují. Zdejší soud v první řadě považuje za podstatné poukázat na velikost exekutorského úřadu kárně obviněného, respektive tomu korespondující objem jím zpracovávaných podání, který jmenovaný doložil statistikou ze systému Evolio, a to konkrétně za roky 2017 a 2018 při zdůraznění, že statistiky z předchozích let obsahují podobná čísla. Z předloženého přehledu vyplývá, že úřad kárně obviněného v roce 2017 obdržel 17.375 exekučních návrhů, 100 návrhů na odklad exekuce, 853 návrhů na její zastavení, 125 návrhů na částečné zastavení, 47 námitek proti příkazům k úhradě nákladů exekuce a 200 odvolání. V roce 2018 potom kárně obviněný obdržel 9.678 exekučních návrhů, 128 návrhů na odklad, 1.837 návrhů na zastavení, 98 návrhů na částečné zastavení, 35 námitek proti příkazům k úhradě nákladů exekuce a 96 odvolání. Kárně obviněný dále uvedl, že aktuálně nakládá zhruba s 87.500 živými spisy, přičemž dle jeho odhadu může půl roční spis obsahovat kolem 130 stran, a to bez součinností, které jsou založeny v samostatném pomocném spise. Dodal, že patrně od roku 2012 vede exekutorský úřad spisy v elektronické podobě.

[17] Z hlediska rozsahu exekutorského úřadu kárně obviněného bylo zjištěno, že tento v době rozhodování Nejvyššího správního soudu zahrnuje 71 aktivních zaměstnanců. Ke struktuře úřadu zdejší soud z výpovědi kárně obviněného zjistil, že ji vedle jeho osoby dále tvoří vedoucí úřadu, vedoucí vykonavatelů a vedoucí kanceláře. Právní oddělení je potom představováno kandidátem a koncipienty. Do exekutorského úřadu dále spadají vykonavatelé a taktéž tzv. administrativní týmy po 5-6 pracovnících, které jsou v nich řazeny od tzv. „jedniček“ (nejzkušenějších zaměstnankyň) po vyšším číslem označené méně zkušené pracovnice. L. V. zastávala v jednom z administrativních týmů jako dlouholetá pracovnice pozici tzv. „dvojky“, tj. zkušenější členky týmu. Kárně obviněný přitom již v rámci svého vyjádření ke kárné žalobě doložil (konkrétně za roky 2007 – 2015, s možností rozšíření o další roky trvání jeho úřadu), že provádí pravidelné školení svých zaměstnanců, a to včetně zmíněné L. V.

[18] Nejvyšší správní soud přihlédl rovněž k systému kontroly příchozí pošty, který zavedl kárně obviněný, respektive k organizačním opatřením, které obviněný učinil. Dle jeho výpovědi byla zhruba do roku 2015 veškerá došlá pošta rozdělována tak, že po zápisu v podatelně a do systému byla předložena příslušnému týmu (příslušným pracovnícům odpovídajícím za spis). Daná pracovnice v pozici tzv. „jedničky“ či „dvojky“, tj. nejzkušenější a odborně školená členka administrativního týmu (viz výše), poté posoudila o jaký druh pošty nebo podání se jedná. V případě důležitých procesních podání bylo povinností příslušné pracovnice toto podání zapsat, vytvořit úkol pro toho, kdo o něm má rozhodnout, tj. kandidát nebo exekutor, a uložit příslušný spis na lhůtu. Pro případ pochybností, jak s tím kterým podáním naložit, přitom měli a mají zaměstnanci úřadu kdykoliv možnost nahlédnout na sdílený disk, obsahující popisy jednotlivých uplatňovaných postupů. V nyní projednávané věci však v důsledku řešení výše úhrad provedených povinným (při prvním návrhu), respektive otázky platnosti zastoupení

pokračování

JUDr. Dvornou (při druhém podání), nedošlo k vytvoření úkolu a uložení spisu na lhůtu. Rozebíraný spis se tak v systému jevil jako aktivní, respektive bez jakéhokoliv barevného vyznačení či jiného indikátoru existence úkolu k vyřízení. Jak přitom kárně obviněný sdělil, vzhledem k objemu aktivních spisů pracují zaměstnanci jeho úřadu dennodenně právě s filtry těchto spisů, což představuje jednu z forem jejich kontroly.

[19] V návaznosti na popsaný systém kontroly příchozích podání kárně obviněný doplnil, že v průběhu roku 2015 došlo ke změně postupu, kdy nyní dochází již na vstupu k rozdělení příchozí pošty na návrhy na nařízení exekuce a zbylou korespondenci, přičemž tuto prochází vedoucí úřadu a vedoucí administrativ. Z ní potom předkládají přímo kárně obviněnému nebo kandidátům, popřípadě koncipientům ke konzultaci veškeré návrhy, které by mohly být návrhy na odklad nebo návrhy na zastavení. Taková podání tedy již nejdou k výše zmíněným administrativním týmům a rovněž v systému dojde k deaktivaci spisu, či určité barevné indikaci, umožňující seznat, že obsahuje podání určitého druhu (určité barvy), které je třeba vyřídit.

[20] Zdejší soud se v kontextu poznání velikosti, struktury a systému práce exekutorského úřadu kárně obviněného, stejně jako jím přijatých opatření, ztotožňuje s nahlížením projednávaných pochybení jako ojedinělých excesů. Tento závěr plně podporují rovněž výsledky kontrol tohoto úřadu ze dne 10. 12. 2015 (srov. protokol ze dne 5. 1. 2016, sp. zn. 51 Spr 1542/2015), dále ze dne 30. 7. 2018 (protokol ze dne 6. 8. 2018, č. j. MSP-46/2018-OED-KEU/7) a ze dne 13. 12. 2018 (protokol ze dne 9. 1. 2019, zn. Spr 1533/2018), podle nichž nebyly zjištěny žádné závažné, respektive žádné nedostatky, s tím, že úřad je veden na profesionální úrovni. Zjevně se tedy nejedná o systémový nedostatek. Řešená zanedbání současně nelze nevnímat v kontextu shora předestřené množství podání, které exekutorský úřad kárně obviněného pravidelně zpracovává. Jinými slovy, efektivitu jím nastaveného systému kontroly je třeba hodnotit z perspektivy opatření, které lze po kárně obviněném *objektivně* požadovat, a s ohledem na reálnou zátěž jeho úřadu. Využití elektronické formy spisů, spolu s filtry pro jejich třídění, pravidelné školení zaměstnanců, stejně jako zavedení přísnější formy kontroly příchozí pošty ze strany odborně vybaveného personálu, lze v tomto směru oproti případnému požadavku na (pravidelné) podrobné procházení listinných spisů považovat za adekvátní velikosti a možnostem daného exekutorského úřadu.

[21] V tomto bodě lze shrnout, že kárně obviněný v rámci svého úřadu vytvořil systém, za jehož dřívější podoby došlo ze strany administrativní pracovnice k pochybení, a to navzdory pravidelnému školení a možnosti ověřit správný postup z dostupných podkladů, k nimž měla v rámci sdíleného disku (viz výše) přístup. V důsledku individuálního selhání tak nebyl v elektronickém systému vyznačen úkol ve smyslu nutnosti řešit návrh na zastavení exekuce, respektive nedošlo ke „*zalbňování*“ spisu, kdy by tyto úkony vzhledem k popsanému systému fungování úřadu vedly k předložení předmětného návrhu kárně obviněnému k rozhodnutí. Se jmenovaným se lze přitom nepochybně ztotožnit v tvrzení, že vyloučit zcela možnost selhání lidského faktoru není přes veškerá opatření možné.

[22] Vedle otázky organizace a kontroly práce zaměstnanců exekutorského úřadu přihlédl Nejvyšší správní soud při posuzování intenzity projednávaných pochybení též k chování kárně obviněného po jejich zjištění. Vedle samotného zastavení exekučního řízení usnesením ze dne 25. 6. 2018, č. j. 094 EX 21343/08 – 114, se jmenovaný vzdal práva na náhradu nákladů exekuce a ke sdělení čísla účtu povinného tomuto zaslal sraženou částku v celkové výši 359.180 Kč. Učinil tak navíc z vlastních prostředků, neboť v daný okamžik ještě nebyly JUDr. Dvornou vráceny vyplacené částky běžného výživného, k čemuž došlo až následně. Povinnému se současně omluvil, přičemž mu nabídl náhradu škody, která mu případně v důsledku pochybení kárně obviněného vznikla. Jinými slovy, kárně obviněný se aktivně snažil o nápravu vzniklého stavu

a důsledků z něj plynoucích. Jakkoliv lze konečně souhlasit s kárným žalobcem, že skutečnost, že povinný za celou dobu provádění srážek ze mzdy nenamítl jejich neoprávněnost, by sama o sobě nezakládala důvod ke zproštění odpovědnosti kárně obviněného, je možné současně přisvědčit posledně jmenovanému v tom, že účastníci dílčí měrou přispěli k trvání vzniklého stavu. Jak povinný, tak právní zástupkyně oprávněné, na jejíž účet byly sražené částky průběžně vypláceny, totiž za dobu zhruba 15 měsíců na nedůvodnost těchto srážek kárně obviněného neupozornili, ačkoliv vzhledem ke vzájemné dohodě věděli, že by k provádění srážek docházet nemělo. Přestože jde z hlediska hodnocení intenzity pochybení kárně obviněného o okolnost spíše marginálního významu, je namístě i tuto zohlednit.

[23] Nejvyšší správní soud v souhrnu uvedeného dospěl k závěru, že s ohledem na systém fungování exekutorského úřadu, učiněná organizační opatření, výsledky kontrol úřadu kárně obviněného, dokazující ojedinělost projednávaných pochybení, stejně jako kroky jím aktivně učiněné ke zjednáání nápravy, nedosahují předmětná zanedbání svou intenzitou kárného provinění, natož závažného kárného provinění. Podle názoru zdejšího soudu se jednalo nejvýše o pochybení na úrovni opodstatňující využití písemné výtky ve smyslu § 7a exekučního řádu.

[24] Z uvedených důvodů proto kárný soud ve skutcích, jež jsou kárně obviněnému kladeny za vinu, kárné delikt neshledal. Kárně obviněného proto podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, zprostil kárné žaloby.

[25] Podle ustanovení § 19 odst. 3 téhož zákona platí, že zprostil-li senát kárně obviněného kárné žaloby, má tento nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením. Nebot' však kárně obviněný neuplatnil nárok na náhradu nákladů ve stanovené lhůtě, o níž byl poučen, kárný senát o tomto nároku nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomu rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 15. ledna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů